
perzselt örökzöldek

CS. SIMON ISTVÁN

TÓCSABAN

Utcában
álmából felrettent
csenevész hársfa
árnya
fetreng a mélység-látszatú
tócsában
és mellette
vetélt vihart
hangszerel
a korhadt kerítés
az elemi rapszódiából
kiharsog
hiányod
az ég repedt peremén
sűrűsödik a sötétség

GYOMKOSZORÚK KÖZÖTT

Régi búcsúi zszibongások
helyén
gyomok árnyékolják
az elmulasztott
újrakezdés
lehetőségét

mélyrétegek alá
takart hangok
nyugtalanítanak

hangtalanul állsz
ismerős irányok előtt
idegenül
gyomkoszorúk közt
parlagon hagyott
érzelmeid zűrzavarát
növeled

PERZSELT ÖRÖKZÖLDEK

Továbbléptünk
ismét elérkezett
a gaz- és levélegetés
ideje
az üszkös avar fölött
perzselt örökzöldek
rendezgetik bajlátott
sejtjeiket
sebeikre
kötést rak
az éjszaka
a hűlő csöndben
langyosan halkan
kénes kút csordogál
rettenetesen magára hagyatva

HELYZETKÉP

Olykor a temető felől
fölkél a nap
megcsillan a szikes ér
a vadvizek jege
és az ólmos-kékben
mérgezett darvak rendezgetik
kuszált, pattanó ívüket
alattuk indulsz el
a szoktatási idő lejárt
a fáradt kilométerköveknél
hatványozódik a hiány
zsúfolt kétely vár rád ...
No, de
a temető felől olykor
fölkél a nap
fölocsúdnak a vetések
megcsillan a vadvizek jege
és az ólmos-kékben
mérgezett darvak rendezgetik
kuszált, pattanó ívüket
stb.

SÍRKERT JÁCINTTAL

Fakó művirág-
koszorúk közt
jácintok
színesednek
terpeszkednek
rimánkodnak
iramodnak

A SZARNYAK ALATT

Sziksó-sörényű szántásokon
borzolja magát a szél
és gyermektelen házak
ablakain zörget
néhány rögsorsú madár
ívelésre szánja el magát
a szárnyak alatt
ásít a táj

UTÓREZGÉS

Lassan ernyedő
lakodalmak
szétszórt üvegszilánkjaiként
emléked
csillog még
az alvég
hideg porában

régi révek irányába nézz

ahol enyészetet borzol
a szél
és megszűnt az átkelés

VIHAR UTÁN

A meggyötört növényzet
gyökerei bizalmára támaszkodva
erőlködve újra
talpra áll
elkopik a félhomály
a hajlat peremén
és a szeméttárolóvá
vált
sánc-vonulat

véres-vert seregekről
fennhangon
tovább mesél

HALOTTAK NAPJA

Fekete ruhás asszonyok
ballagnak
borulás alá
dérrel vert
virág
szikkadt
mellükre szorítva

ASZÁLYOS ÉJSZAKA

Kókadtt kórók karjába
csillagok iramodnak
hasztalan,
hajukba kap
a tikkadt éjszaka

Tikkadt az éjszaka
a lefokozott magasságból
szitakötőszárnyú szélcsend
ülepszik
a tájra

Mozdulatlan a jövő
az aszálynak kiszolgáltatott
mezőn
vakbarázdát váj
homlokodra
a táj vigasztalansága

Eseng
a holtágban a nád
a lomha nagy folyó
medrébe szárad
csak egy pikkely-halántékú
halász
álmában járhat még
szirtüstökön a vad ár

AKÁCFÁK ÉRDES GYŰRŰJÉBEN

A hajlatok fölé
cölöpözött
távoli rekedt

tornyok közt
osztódik az enyészet

Testközelben vemhesedő
magány matat
majd tétova
szárnycsapások
távolodó zaja
iszonyú összhangtalanságba
fullad
a zsibbadt horizont alatt
Honnan? Hová?

Elhagyott legelőkön
derékba tört dülőutak
kínálják föl
céltalanságukat
szétszórt foltokban
hajdani felesföldek
terítik lábod elé
dacos, szikár kóróikat

Honnan? Hová?

Visszafordulsz
mire visszafordulsz
a szél is fordul
elébed áll
csenevész kökénycserjék
vetődnek föl
szürke hullámán

Bárhol is esteledik rád
itt egyformán egyedül
maradsz
az alkony-rongypokróc
rojtjai alatt
mérgezett madarak
vergődése
sötétül a sorsodba

A szikes éren
innen és túl is
akácfák érdes gyűrűjében
magára hagyatva
omladozik néhány tanya
falaik súlytalanul hullanak
a táj vesztegzár-karjába

SUGARAK ROZSDÁSODNAK

A zsilip fogaskerekei közt
sugarak rozsdásodnak
omladozik a part
az áradást
nem bírja kivárni
algák közé törpül
a létezés zaja
csak az aszály színei
peregnek kihívóan
a horizont alatt
elmaradt az áradás
a zsilip fogaskerekei közt
sugarak rozsdásodnak